

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-LEI

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MIOȘUNEȘTI, O. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

E. Carcon. — *Un individ achitat ca autor al unui furt, mai poate fi urmărit și condamnat ca tănuitor al obiectelor provenite din furt?*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, secția III.* — Contencios administrativ. — Act de autoritate. — Comună. — Acte de drept privat. (H. Fundățeanu cu Primăria Capitalei).

Curtea de Apel din Iași, secția I. — Urmărire imobiliară. — Ordonanță de adjudecare. — Efecte. — Urmărire silită. — Terțiu revendicant. — Retract litigios. — Succesiune. — Erede aparent. (Vasi'e Huhulea cu Salvator Sculari).

Judecătoria Ocol. Rural Oenele Mari. — Act administrativ de autoritate. — Inchiderea unui stabiliment de băi. — Ilegalitatea actului. — Contencios administrativ.

Un individ achitat ca autor al unui furt, mai poate fi în urmă urmărit și condamnat ca tănuitor al obiectelor provenite din furt?

(Urmare și fine) ¹⁾

IV.— Acuzatul achitat pentru furt căutând să se apere azi contra urmăririi pentru tănuire ar susține că dânsul e în adevăr culpabil de furt, că a scăpat de condamnarea ce merita grație unei erori judiciare, că mărturisește acum delictul ce a comis, dar fiindcă el este hoțul lucrurilor găsite în posesia sa, nu ar putea fi condamnat că le-a tănuit, pentrucă, după cum am spus, calitatea de hoț și de tănuitor sunt incompatibile.

Acest îndrăzneț mijloc de apărare, dacă s'ar produce, evident nu ar putea fi primit. Ar fi deajuns pentru a l' respinge de a invoca vechia maximă juridică: *Nemo auditur propriam turpitudinem allegans.*

Și dacă ar fi nevoie să dăm și un alt motiv, îl vom găsi chiar în autoritatea lucrului judecat. În adevăr, s'a judecat definitiv prin prima hotărâre, că individul urmărit azi pentru tănuire nu a sustras în chip fraudulos lucrurile găsite mai târziu în posesiunea sa. Această prezumție legală este irecuzabilă. Ea nu ar putea să dispară nici chiar în fața mărturisirii prevenitului achitat. Nimeni nu o mai poate combate nici s'o facă să cadă. Ea se impune tuturor fără deosebire. Nici ministerul public, nici partea civilă n'ar putea să o pună în chestiune reînoid urmărirea pentru furt, judecătorul nu ar putea afirma în nici un chip că prevenitul achi-

tat este autorul furtului. Dar această autoritate de lucru judecat nu se impune mai puțin prevenitului înssus. El nu are dreptul de a o invoca sau de a o repudia după voe. Ea nu este stabilită în favoarea sa, ci într'un interes social.

* * *

V.— O obiecțiune mai captioasă ar putea totuș să fie trasă din anume principii de procedură criminală.

Judecătorul — s'ar putea zice — este sesizat de faptul, obiect al urmăririi, iar nu de calificarea vizată de partea urmăritoare. El trebuie deci să examineze acest fapt sub toate calificările de care e susceptibil. Această este desigur adevărat la Curtea cu jurați pentrucă președintele poate să pună juriului toate chestiunile calificând altfel faptul obiect al acuzării. Aceasta e adevărat la tribunalele corecționale pentru că judecătorul trebuie să verifice competența sa, refuzând de a judeca o afacere dacă faptul imputat prevenitului constituie o crimă, și restituindu-i adevărata calificare corecțională dacă acea vizită în citație e eronată. Dealtminteri, judecătorul nu poate să se sesizeze decât de faptul obiect al urmăririi, el își depășește drepturile dacă sub pretext de o nouă calificare să sezisează de un fapt nou. Dar urmează de aci că e lucru judecat în privința tuturor calificărilor ce judecătorul putea să substituie calificării primitive? Nu pare însă îndoelnic că judecătorul sesizat de o calificare de furt ar putea să condamne pe prevenit pentru tănuire. Această calificare este deci purgată dacă nu a fost relevantă.

Această obiecțiune ar putea să pară la prima vedere serioasă, în realitate ea e departe de a fi decisivă.

Mai întâi se afirmă că judecătorul sesizat de o sus-tragere frauduloasă ar avea dreptul să condamne pe prevenit pentru tănuirea obiectelor furate. Dar nimic nu e mai puțin sigur și ne aflăm aci în prezența unei simple petițiuni de principii. Toată lumea recunoaște că judecătorul nu poate să se seziseze de un fapt nou. Declarând că poate să discalefice furtul, obiect al urmăririi, și să condamne pentru tănuire, se afirmă tocmai ceea ce este în chestiune, adică dacă furtul și tănuirea sunt un singur fapt sau două fapte distincte.

Dar este un răspuns mai direct și mai topic. Raționamentul ce combatem nu tinde decât a combate și a distruge toată jurisprudența ce am stabilit mai sus, pentrucă dacă ar fi adevărat și exact, nu s'ar putea

¹⁾ A se vedea numărul precedent.

nici odată și în nici un caz urmări un fapt sub o nouă calificare. Autorizând această urmărire, Curtea de Casație a arătat tocmai că acest raționament nu e juridic. Pare imposibil, în adevăr, de a admite că o achitare înlătură în toate cazurile orice altă urmărire posterioară sub o altă calificare numai prin aceea că nu a fost relevantă atunci când putea să fie. Curtea de casație, cu mai mult bun simț și cu mai mult simț practic consideră că autoritatea lucrului judecat nu privește decât calificările care au fost supuse judecătorilor și asupra cărora el a statuat în realitate. Ea refuză chiar de a distinge, după cum au propus unii autori, între cazul când achitarea a fost pronunțată de o Curte cu jurații și acela al achitării de un tribunal corecțional. Aceasta s'a exprimat de Casația belgiană în termeni excelenți când a decis: „Că nu se poate deduce din abaterea unui judecător dela o obligație ce i impune legea, intenția de a statua asupra existenței unei infracțiuni pe care, în cauză, ministerul public nu o supusese aprecierii sale (Cas. belgiană, 23 Mai 1898, Dalloz 1900, 3.355).

Această doctrină e simplă, clară, cum și practică. Autoritatea lucrului judecat se întinde asupra tuturor calificărilor care au fost în realitate deferite judecătorului și asupra cărora el a statuat; ea nu se întinde la calificările pe care le-ar fi putut judeca, fără îndoială, dar care, în fapt, nu-i au fost supuse și în privința cărora nu a decis nimic.

Mai simplu, nu este judecat decât ceea ce a fost efectiv judecat, iar nu ceea ce ar fi putut să fie.

Dar acesta e tocmai cazul care ne preocupă. Furtul singur a fost supus primului judecător. Tănuirea nu a fost relevantă în urmărire, ea nu a fost cuprinsă în prima instrucțiune îndreptată contra acuzatului, judecătorul nu a fost sezisat de dânsa, nu a fost chemat să statueze asupra existenței ei, și în sfârșit n'a judecat nimic în ceea ce o privește. Nu este deci nimic judecat sub raportul acesta. Dacă delictul de tănuire, diferit prin elementele sale constitutive de delictul de furt, este azi dovedit, nimic nu se opune ca el să fie urmărit, justiția voeste ca el să fie expiat și culpabilul pedepsit. După cum Curtea din Chambéry s'a rostit prin o decizie dela 2 Aprilie 1903 „noua urmărire este admisibilă dacă ea se sprijină pe elemente care nu au fost relevante și apreciate cu ocazia primei urmăriri”. În cazul nostru, elementele delictului de tănuire nu au fost nici relevante nici apreciate în urmărirea relativă la delictul de furt.

* *

VI.— S'ar putea totuși insista și prezenta aproape același raționament sub o formă diferită.

Tănuirea a fost multă vreme în legislația franceză un caz de complicitate; ea este și azi în unele legislații penale. S'a admis, însă, în totdeauna că complicitatea este indivizibil legată cu faptul principal. Judecătorul înaintea căruia un individ a fost tradus pentru un fapt delictuos este prin aceasta sezisat, din cauza acestei indivizibilități, cu toate modurile de participare a acestui individ la faptul incriminat și prin urmare cu toate faptele de complicitate, oricare ar fi ele. Iată deci el poate să-l condamne, fie ca autor fie ca complice, dar iată asemenea de ce un individ achitat pentru un furt, de pildă,

nu mai poate fi urmărit din nou ca complice pentru ajutor și asistență la același furt. Nu este nici un motiv, s'ar zice, ca să fie altfel în materie de tănuire, care nu este mai puțin indivizibil legată cu faptul principal al furtului.

Este adevărat că în legislația franceză în urma legei din 1915, tănuirea a încetat de a mai fi un caz de complicitate pentru a deveni un delict definitiv. Și această concepție juridică a tănuirii este aceea a numeroase coduri penale moderne și chiar a codului român. Dar nu trebuie să exagerăm întinderea acestei noi concepțiuni a tănuirii. Orice s'ar zice și orice s'ar face, tănuirea presupune întotdeauna și în chip necesar existența unui alt delict care a procurat lucrul furat. Dacă acest delict lipsește, tănuirea nu mai poate avea nici o existență legală. Subsistă deci, fără voce, o legătură strânsă între delictul sau crima de unde provine lucrul tănuit și tănuirea. Cele două infracțiuni n'au încetat deci de a fi indivizibile. Judecătorul trebuie așa dar în chip necesar să le examineze împreună, el este sezisat cu una și cu alta, și dacă adună, nici o urmărire ulterioară nu mai e posibilă, nici sub o calificare nici sub alta.

Este o idee exactă în fondul acestui raționament, suntem cei dintâi a o recunoaște. Tănuirea presupune incontestabil existența crimei sau delictului de unde provine lucrul tănuit. Dacă deci această crimă sau acest delict nu este legalmente constituit, tănuirea nu poate da loc la nici o urmărire sau condamnare. Dacă hoțul și pretinsul tănuitor au fost urmăriti împreună și dacă judecata afirmă că furtul n'a fost comis, și nu este legalmente constituit, este clar că nu s'ar putea condamna nici unul nici altul. Și nu ar putea fi altfel, în principiu, în caz de urmărire separată. Să presupunem o primă urmărire îndreptată contra unui persoane sub inculparea de furt; judecătorul declară că faptul a fost comis de prevenit, dar că furtul nu e juridicește constituit pentru că nu a fost o sustragere în sensul legal al acestui cuvânt. După o asemenea achitare nu s'ar mai înțelege să se urmărească fie aceeași persoană, fie un terțiu pentru tănuirea lucrului, căci judecătorul n'ar putea fără a se pune în contradicție cu prima judecată să pronunțe o asemenea condamnare. În rigoarea principiilor s'ar mai putea, poate, pune întrebarea: dacă hotărârea care a declarat furtul inexistent e opozabilă unui terțiu care n'a figurat în primul proces.

Dar punctul acesta conțedat, nu trebuie să tragem din aceste principii consecințe exagerate și pe care nimic nu le autoriză.

În primul rând condamnarea hoțului, — care recunoaște în chip necesar existența legală a delictului de furt — nu poate fi opusă tănuitorului urmărit posterior. Acesta ar avea incontestabil dreptul de a susține că acest furt nu a existat în realitate și că nu a fost juridicește constat. În zadar s'ar zice că e lucru judecat fiindcă furtul a fost recunoscut pedepsibil contra autorului printr'o hotărâre anterioară. Această hotărâre nu e opozabilă acestui tănuitor care nu era parte în instanța care a pronunțato, și este un punct constant că judecătorul care condamnă pe tănuitor, în lipsa hoțului, trebuie să afirme din nou existența delictului sau crimei care a procurat lucrul tănuit și că ar putea, fără să violeze autoritatea lucrului judecat, să declare

că acest delict sau această crimă nu erau legalmente pedepsibile

În al doilea rând, și mai cu seamă, nu există nici o corelație între prima judecată care declară pe un acuzat neculpabil de furt, și o a doua judecată care recunoaște pe același acuzat sau pe un terțiu, culpabil de tănuirea lucrului furat. Această primă judecată nu a negat existența juridică a delictului de furt, ea a declarat, cu totul altceva, că prevenitul nu este autorul furtului, dar acest furt poate evident să fi fost comis de o altă persoană rămasă necunoscută.

În realitate hotărârea care achită pe un acuzat pentru că nu este autorul faptului ce i se impută nu afirmă nici nu tăgăduiește în dispozitivul său — singura parte a hotărârei care constituie lucrul judecat — existența delictului sau a crimei urmărite. Ea nu judecă nimic asupra acestui punct și prin urmare nu poate constitui lucru judecat.

* * *

VII.— De altminteri, doctrina ce susținem a fost consacrată prin decizii ale Curții noastre de Casație. Aceste decizii sunt puține și vechi. În timpurile mai moderne chestiunea nu pare să fi fost discutată. Dar aceste decizii sunt cu atât mai interesante cu cât ele au fost date tocmai la epoca când tănuirea era după legea franceză un caz de complicitate.

Cea dintâi din aceste decizii a fost dată într-o afacere Michel. La 1814, temându-se de invaziunea străină, un oarecare Larcher ascunsese argintărie și giuvaeruri în o grădină. Dar ascunzătura lui fu descoperită de un a-nume Michel care fură totul. Urmărit acest Michel fu condamnat la 5 ani de muncă silnică, dar femeea lui care a fost și dânsa urmărită ca complice pentru că a tănuit tot sau o parte din lucrurile furate a fost achitată.

După condamnarea sa, Michel spuse femeii lui locul unde a ascuns alte obiecte provenite din furt și dânsa se duse să le caute și să le vândă. Ea fu urmărită din nou, dar camera de acuzare din Nancy a declarat acțiunea publică stinsă contra ei din cauza lucrului judecat. Această decizie a fost casată, Curtea de casație declară, în adevăr, „că tănuirea nu este un fapt moral și indivizibil care, relativ la furtul la care se raportă, să se consume fără să poată fi reînnoit; că este un fapt material caracterizat prin intenția care poate să existe și să se reproducă prin diferite acte; că dacă acuzatul a fost achitat, această achitare nu s'a întins și nu se putea întinde decât asupra faptelor anterioare... Că, dacă prevențiunea era tot pentru tănuirea unor lucruri furate, ea nu avea de bază același fapt care a făcut obiectul primului proces; că, ea era relativă la un fapt posterior acestui proces și acestei achitări și că cele două fapte erau distincte și independente; că femeea Michel a putut fi pe drept achitată pentru primul fapt, fără să poată să rezulte că ea nu ar fi vinovată pentru al doilea. Astfel, Curtea de casație a refuzat să admită că lucrul judecat, nu asupra furtului, ci asupra tănuirii obiectelor furate, ar putea să împiedice o nouă urmărire pentru alte fapte de tănuire în afară de acelea care au fost cuprinse în prima urmărire. (Cas. 29 Dec. 1914; *Sirey Périodique* și *Dalloz, Rép. Chose jugée*, No. 488).

Dar există o a doua decizie și mai decisivă, căci ea judecă chiar speța de care ne ocupăm. S'a decis că un

individ achitat pentru omor cu premeditare urmat de furt, poate, fără violarea lucrului judecat, să fie acuzat posterior de crima de tănuire a lucrurilor cari au făcut parte din furt. Eată textul acestei decizii:

„Având în vedere, asupra primului mijloc de casare, că răspunsul juraților la chestiunile ce i-au fost puse, nu exclude faptul că Leclerc a fost omorât cu voință, ci decide numai că Geny nu e culpabil de omorarea lui Leclerc; că răspunsurile negative relativ la împrejurările premeditării care ar fi însoțit omorul imputat lui Geny, și a furtului care l-a urmat, se referă evident și în chip necesar la neculpabilitatea lui Geny în ce privește faptul principal al acuzării; că a aplica acest răspuns negativ existenței premeditării și furtului, ar fi a forța litera și spiritul acestei declarațiuni;

„Având în vedere că crima de tănuire diferă de crima de furt pentru că ea presupune preexistența acestei din urmă crime;

„Având în vedere că ceva mai mult ordonanța de arestare, confirmată prin decizia atacată adoptă concluziile ministerului public, care conțin nu numai fapte de tănuire anterioare achitărei, dar și fapte posterioare acestei achitări; de unde urmează că decizia atacată nu violează cătuși de puțin art. 360 al Codului de instrucție criminală“ (Cas. 5 Februarie 1829, *Palais chronologique*, Dalloz, *Rép. V. Chose jugée*, No. 487).

Criminaliștii francezi au aprobat în general aceste decizii admitând astfel doctrina ce susținem. (A se vedea, mai mult sau mai puțin format, Mangin *Action publique*, II 334; Chaveau et Helie *Instruc. crim.* II p. 153; Le Sellier No. 2426—2429—II No. 650 notă; Grioclet, *Chose jugée*, p. 258).

* * *

VIII.— Conchidem deci din principiile de drept pe care le-am amintit, de acord cu doctrina și jurisprudența, că achitarea unui individ de furt nu împiedică o urmărire ulterioară îndreptată contra lui pentru tănuirea lucrurilor provenite din furt.

Lăsând la o parte orice subtilitate juridică, această soluțiune pare conformă cu bunul simț și cu justiția.

Individul achitat ca autor al unui furt poate în realitate să fi tănuit lucrurile furate de o altă persoană cunoscută sau necunoscută. Aceasta este de toată evidența. Tribunalul care a declarat că el nu e hoțul, declarat-a prin aceasta explicit sau implicit că el n'a tănuit lucrurile furate? Desigur că nu. Astfel fiind, ce se poate opune ca justiția să cerceteze din nou dacă acest acuzat care, dacă nu este hoțul, nu ar fi măcar tănuitorul? Ar fi oare cea mai mică contradicție între judecata care a pronunțat achitarea pentru furt și a doua judecată care ar declara pe achitat culpabil de tănuire? Nici de cum. Să presupunem că după achitare să descoperă adevăratul hoț și că acesta mărturisește și denunță ca tănuitor pe acela care a fost achitat; la care se găsește, în adevăr, lucrurile furate, și că constrâns de evidență, acest tănuitor mărturisește la rândul său. De ce ar scăpa el de pedeapsa meritată? De ce n'ar putea fi judecat pentru fapta ce a comis, de care justiția n'a fost încă sesizată? Tribunalul l'a achitat cu drept cuvânt pentru furt, fiindcă nu l'a comis, dar el este tot atâta în drept să-l condamne pentru fapta de care s'a făcut vinovat. Fiindcă a fost pe nedrept urmărit pentru un furt de care era inocent, prin aceasta nu a dobândit un drept de impunitate pentru toate crimele sau delictete ce a comis.

Trebue să ne înțelegem bine. Teoria lucrului judecat nu a fost stabilită în favoarea acuzaților pentru a permite culpabililor să scape de pedeapsa ce au meritat, inventând subterfugii de procedură. Presumpția care se leagă de autoritatea lucrului judecat, a fost stabilită într'un interes social pentru ca procesele să se sfârșească, pentru ca împlicinții să nu reînceapă acelaș proces și pentru ca în fine justiția să nu fie expusă a se contrazice judecând din nou un fapt pe care l'a mai judecat și s'a pronunțat. Nimic din toate acestea nu este de temut dacă se adoptă opinia ce am susținut și în care persistăm.

Judecătorul nu a statuat decât în privința furtului. El poate fi deci sezisat cu o acțiune tinzând la reprimarea unei tănuiri — faptă și calificare diferită de furt — în privința căreia nu s'a judecat nimic.

E. GARÇON

Profesor de drept penal la Facultatea de drept a Universității din Paris

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE

Secțiunea III

Audiența de la 13 Septembrie 1922

Președinția D-lui D. G. Tăzlăuau, Președinte

H. Fundățeanu cu Primăria Capitalei

CONTENTIOS ADMINISTRATIV.—ACT DE AUTORITATE.—OBLIGAREA ADMINISTRATIEI PUBLICE DE A-L DESFIINȚA SAU MODIFICA.—PERSONĂ JURIDICĂ.—COMUNĂ.—ACTE DE DREPT PRIVAT.—DACĂ POT FI SUPUSE RECURSULUI ÎN CONTENTIOS.—SOLUȚIE NEGATIVĂ.

Recursul direct la Curtea de Casație prevăzut de art. 5, § III, lit. f. din legea organică a acestei Curți nu poate avea alt scop și produce alt efect de cât acela de a sili o administrație publică să desființeze sau să modifice un act de autoritate, făcut cu călcarea legii și regulamentelor și cu vătămarea dreptului recurenților.

De aci urmează că Statul sau comuna, ca autorități publice, nu pot fi silite pe calea recursului direct să-și revizuiască sau să-și modifice actele sau lucrările pe care ele le-ar face ca persoane juridice de drept privat și nu li se poate impune prin hotărâri judecătorești să supravegheze și să oblige pe particulari de a respecta și executa legile și regulamentele, ori cât de dăunătoare ar fi pentru terții toleranța sau indiferența administrațiunii în această privință.

No. 1232.—Respins recursul făcut de H. Fundățeanu contra refuzului Primăriei Capitalei de a face să se respecte decizia Consiliului comunal cu No. 108 din 10 Aprilie 1920.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier V. Tătaru. S'au ascultat: recurentul în susținerea recursului și d-l avoc. Al. Darie în combateri.

Curtea delibărând,

Având în vedere că recurentul, prin petiția înregistrată la No. 5857/922, se plânge că Primăria Ca-

pitalei, uzând în mod abuziv și în contra dispozițiilor regulamentelor comunale de niște parcele de teren destinate pentru vile și tolerând ca autoritate publică și altor persoane de a comite aceleași contravențiuni, prejudiciază dreptul său de proprietar și îi cauzează daune prin turburarea folosinții și prin deprecierea imobilului pe care dânsul îl are în vecinătatea acelor parcele de teren; în consecință, recurentul cere ca Inalta Curte de Casație să invite Primăria Capitalei de a face ca toate aceste contravențiuni să înceteze, dărâmand construcțiunile nereglementare și obligând pe contravenienți să clădească în termenul și condițiunile impuse de regulament.

Considerând că recursul direct la Curtea de Casație prevăzut de art. 5, § III, lit. f. din legea organică a acestei Curți nu poate avea alt scop și produce alt efect decât acela de a sili o administrație publică să desființeze sau să modifice un act de autoritate pe care dânsa l'a făcut cu călcarea legii și regulamentelor și cu vătămarea drepturilor recurenților; de aci urmează, că Statul sau comuna, ca autorități publice, nu pot fi silite pe calea recursului direct să-și revizuiască sau să-și modifice actele sau lucrările pe care ele le-ar face ca persoane juridice de drept privat și nici nu li-se poate impune prin hotărâri judecătorești să supravegheze și să oblige pe particulari de a respecta și executa legile și regulamentele, oricât de dăunătoare ar fi, pentru cei dealtreilea toleranța sau indiferența administrațiunii publice în această privință.

Considerând că, în asemenea cazuri, singura cale pentru cei vătămăți în drepturile lor este denunțarea către organele competente a contravenienților, pentru darea lor în judecată penală și reclamarea în justiție conform dreptului comun a daunelor cauzate prin comiterea contravențiunilor sau a faptelor ilicite;

Că dar aceasta fiind calea pe care și recurentul trebuia s'o urmeze, în speță, recursul său direct la Curtea de Casație este neadmisibil și trebue a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI

Secțiunea I

Audiența de la 29 Mai 1922

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Vasile Huhulea cu Salvator Sculari și altul.

URMĂRIRE IMOBILIARĂ.—ORDONANȚĂ DE ADJUDECARE.—EFECTELE EI.—DREPTUL TERȚIULUI DE A CERE ANULAREA EI.—ART. 525 565 ȘI 568 PR. CIVILĂ.

URMĂRIRE SILITĂ.—ORDONANȚĂ DE ADJUDECARE.—TERȚIU REVENDICANT.—ART. 568 PR. CIVILĂ.

RETRACTAT LITIGIOS.—DACĂ SIMPLA INTENȚIUNE PROCESUALĂ POATE DA NAȘTERE UNUI RETRACT LITIGIOS.—ART. 1403 C. CIVIL.

SUCESIUNE.—ERED E APARENT.—EROARE ASUPRA PREȚINSULUI MOSTENITOR.—EROARE COMUNĂ.

1. Dacă un terțiu poate în condițiunile art. 568 pr. civilă să revendice fără nici o piedică imobilul din mâinile adjudecatarului posesor pentru a-și stabili dreptul de proprietate și a obține și posesiunea imobilului, tot atât de bine poate cere și anularea ordonanței de adjudecare, căci din moment ce dreptul său nu este prescris, această ordonanță deși neatacabilă în principiu, constituie pentru el un „res inter alios” și nu are nici interesul de a o ataca pe calea recursului, nici dreptul, căci nu a figurat în instanța de urmărire.

2. Din împrejurarea că proprietarul care revendică imobilul este tot odată și debitor ipotecar, nu-i poate fi opozabilă excepțiunea „qui doct garantir ne peut évincer”, de oare ce această excepțiune nu se aplică de cât la actele juridice al căror obiect este transferarea proprietății sau asigurarea folosinței unui imobil, căci revendicarea imobilului nu implică stingerea creanței care va continua să existe cu toate accesoriile constatate prin actul ipotecar.

3. Simpla intențiune procesuală nu poate să dea naștere unui retract litigios, de oarece legiuitorul cere categoric prin art. 1403 ca să existe proces sau contestațiune asupra fondului dreptului la data achiziționării dreptului litigios.

4. Pentru ca teoria admisă de jurisprudență a eredelui aparent, să poată fi aplicată, trebuie ca eroarea asupra presupusului moștenitor să fie neînlăturabilă, adică nu pur subiectivă aceluia ce o invoacă, ci comună, adică presupusul moștenitor să fi fost socotit de toată lumea ca adevărat moștenitor.

No. 46. — Admis apelul făcut de Vasile Huhulea în contra sentinței Trib. Iași cu No. 223 910 în proces cu Salvador Scutari și Gheorghe Butman.

Curtea,

Asupra apelului declarat de Vasile Huhulea în contra sentinței Tribunalului Iași s. III No. 223 din 1 Octombrie 1920, al cărei dispozitiv este:

„Respinge ca inadmisibilă atât acțiunea intentată de Vasile Huhulea contra lui Salvador Scutari prin petiția înreg. la No. 4121 din 919 cât și acea intentată contra lui Gheorghe Butman prin petiția înreg. la No. 10357 din 1919”.

Având în vedere sentința apelată, concluziunile părților și actele din dosar, din care rezultă în fapt că Ștefan B. Ștefănescu, azi defunct a luat cu împrumut de la Salvador Scutari suma de 5200 lei asigurați cu ipotecă în imobilul său din Iași str. Gafencu No. 4, prin actul autentic la No. 2250 din Iulie 1914, pe termen de un an; că Ștefănescu a încetat din viață la Septembrie 1914 și a rămas pe urma lui soția sa Emilia Ștefănescu care a încetat și ea din viață la 19 Ianuar 1915;

că la Februar 1916 Scutari cerând scoaterea în vânzare a imobilului, arată ca succesor al debitorului Ștefănescu pe nepotul acestuia Ștefan Bălușescu în persoana căruia să se facă comandamentul, etc., iar la 22 Septembrie 1916 se adjudecă definitiv asupra lui Scutari imobilul de mai sus, care îi este predat prin procesul-verbal No. 105 din 31 Mai 1917 dresat de port. trib. Iași secția III-a; că la 21 Februar 1919, Vasile Huhulea, funcționar la tribunalul Iași, intentă această acțiune în calitate de cumpărător a unor drepturi succesoriale asupra imobilului lui Butman care este introdus astfel în cauză.

Având în vedere că tribunalul de primă instanță respinge ca inadmisibilă această acțiune, motivând că din momentul ce urmărirea averii defunctului Ștefănescu s'a făcut cu respectarea cerințelor legii de procedură, ordonanța de adjudecare definitivă a devenit un act inatacabil prin aceea că Huhulea nu a declarat împotriva ei recursul prevăzut de art. 559 pr. civilă.

Având în vedere că ordonanța de adjudecare, a unei vânzări silite — întocmai ca și actul de vânzare amiabilă, — constată între părțile cari au participat, existența neîndoelnică a condițiilor valabile pentru transmiterea dreptului de proprietate dela vânzătorul — debitor la cumpărătorul — adjudecatar, transmitere care rămâne neatacabilă, dacă nu s'a declarat recurs de vreuna din persoanele cari au participat la vânzare, legea înțelegând pe creditorul urmărit, pe debitor, pe deținătorul imobilului, pe creditorii ipotecari și privilegiați, pe chiriași, precum și pe acei cari pretinzând un drept real asupra imobilului urmărit au uzat de calea deschisă prin articolul 525 și urm. pr. civ. și cari sunt persoane participante — interesate — în procedura urmăririi.

Considerând că dacă voința a întări siguranța tranzacțiilor, legea de procedură a prevăzut o serie de dispozițiuni menite a protegia pe adjudecatar, nu a înțeles totuși să despoaie de drepturile sale pe acela care pretinzându-se proprietar al imobilului, nu a figurat în instanța de urmărire și care are conservată facultatea de a revendica imobilul din mâinile adjudecatarului în lăuntru termenului prevăzut de art. 568, acesta având a suferi potrivit regulei „nemo plus juris”, inserisă în art. 565, de imperfecțiunile dreptului transferit de debitor al cărui ayant-cause este.

Că, dacă un terțiu poate în condițiunile de mai sus să revendice fără nici o piedică imobilul din mâinile adjudecatarului posesor pentru a-și stabili dreptul de proprietate și a obține și posesiunea imobilului, poate tot așa de bine, în lăuntru aceluiaș termen, să-și facă recunoscut numai dreptul de proprietate și aceasta pe calea oricărei acțiuni al cărei scop final este valorificarea dreptului său, rămânându-i dreptul de a cere ulterior și posesiunea imobilului.

Că, prin urmare, cel care poate revendica poate cere și anularea ordonanței de adjudecare, căci din momentul ce dreptul său nu este prescris, această ordonanță deși neatacabilă în principiu, constituie pentru el un res inter alios și nu are nici interesul de a o înlătura pe calea recursului, căci art. 168 pr. civ. nu-i cere, nici dreptul de a face recurs, căci nu a figurat în instanța de urmărire și nici chiar posibilitatea, căci punctul de

plecare pus de art. 559 — data transcrierii ordonanței — nu-i poate fi cunoscut, nefiindu-i cunoscută urmărirea; această acțiune nu are un caracter ostil lucrului judecat, ci conține o declarație de neopozabilitate a ordonanței de adjudecare, declarațiune pe care legea creșue să o presupună atunci când admite posibilitatea unei evicțiuni ivită după predarea imobilului către adjudecatar.

Că, din acest punct de vedere, apelul este admisibil în principiu.

Că, tot ca o chestiune de principiu, este locul a se constata că din împrejurarea că proprietarul care revendică imobilul este tot odată și debitor ipotecar, nu-i poate fi opozabilă excepțiunea „qui doct garantir ne peut évincer”, care nu se aplică decât la actele juridice al căror obiect este transferarea proprietății sau asigurarea folosinței unui imobil, căci revendicarea imobilului nu implică stingerea creanței, care va continua să existe cu toate accesoriile constatate prin actul ipotecar.

Având în vedere că mai înainte de orice apărare asupra fondului, intimatul Butman a propus apelantului Huhulea, retractul litigios, socotind că drepturile succesoriale conferite lui de Cezar Simonis și Elena Bujoreanu, sunt litigioase, prin aceia că sunt cumpărate în vederea unui proces care a și fost intentat imediat, iar drepturile succesoriale dobândite de la Adolfină Grigorovici sunt litigioase pentru că în momentul achiziționării lor procesul era deja deschis.

Având în vedere că este exact în fapt că Huhulea a cumpărat de la Cezar Simonis și Elena Bujoreanu, drepturile succesoriale în averea Emiliei Ștefănescu, cu intențiunea vădită de a revendica din mâinile lui Salvador Scutari și a succesoriului său respectiv Butman, imobilul din str. Gafencu No. 4, rămas pe urma lui Ștefan B. Ștefănescu, imobil deținut de Butman ca ayant-cause al lui Bălușescu, a cărui calitate de succesor în averea lui Ștefănescu, o socotea Hulea, nefundată.

Având în vedere că din momentul ce la data achiziționării acestor drepturi făcute desigur, în vederea unui proces iminent, un atare proces nu era intentat și nici nu exista o negațiune aparentă, neîndoielnică și nerevocabilă, făcută de una din părți asupra drepturilor celeilalte, în atare împrejurare, simpla intențiune procesuală a lui Huhulea, ori cât ar fi de discutabilă, nu poate să dea naștere unui retract litigios, neexistând la data achiziționării, nici proces, nici contestațiune în sensul arătat mai sus.

Considerând că deși instituțiunea retractului litigios a fost creată în scopul de a împiedica specula cu procesele și în orice caz de a le termina cât mai repede, legiuitorul a limitat prin art. 1403 c. civ. sfera de aplicare a retractului, fixându-i noțiunea prin definiție legăă, pentru a ridica judecătorilor dreptul de apreciere a intențiunei speculatoare, căci s'ar fi adus o gravă atingere siguranței tranzacțiunilor dacă s'ar fi permis scrutarea conștiinței părților contractante.

Că, prin urmare, retractul propus asupra drepturilor dobândite de Huhulea de la Cezar Simonis și Elena Bujoreanu urmează a fi respins, iar acel propus asupra drepturilor dobândite de la Adolfină Grigorovici, deși

achiziționarea lor era făcută după intentarea procesului, totuși întru cât acestea sunt drepturi indivize a mai multor moștenitori asupra unui aceluiași imobil, achizițiunea lor succesivă este permisă de art. 1404 c. civ. la orice epocă, fiind vorba de cesiuni făcute unui coproprietar al dreptului cedat, — Huhulea devenind, prin efectul primelor cesiuni, coproprietar cu Adolfină Grigorovici, și integrându-și mai mult, dreptul său asupra imobilul ce forma substratul cesiunilor.

Având în vedere că în fond conflictul judiciar fiind asupra dreptului de proprietate a imobilului din str. Gafencu, 4, ce a aparținut defunctului Ștefan B. Bălușescu, atât acțiunea cât și apărarea sa au ca obiectiv stabilirea calității de moștenitor în averea acestuia.

Având în vedere că apelantul Huhulea, susține că pe urma lui Șt. B. Ștefănescu, mort la Septembrie 1914, nu au rămas alți succesori reguți decât soția acestuia Emilia Ștefan B. Ștefănescu, care a încetat din viață la Ianuarie 1915 și care a lăsat ca moștenitori pe o soră Adolfină Grigorovici și trei nepoți de frate, Cezar C. Simonis, Elena Bujoreanu și Amalia Burlan, pe când intimatul Butman, susține că pe urma defunctului Ștefan B. Ștefănescu, a rămas un singur moștenitor, un nepot de soră anume Ștefan Bălușescu.

Având în vedere că din ansamblul declarațiunilor făcute de toți martorii și din concluziunile ambelor părți, rezultă în primul loc, calitatea necontestată a lui Cezar Simonis, Elena Bujoreanu, Amalia Burlan și Adolfină Grigorovici ca moștenitori — trei nepoți de frate și o soră — ai defunctei Emilia Ștefănescu, precum și calitatea acesteia de soție a lui Ștefan B. Ștefănescu; că, în privința calității lui Ștefan Bălușescu de nepot de soră a defunctului Ștefan B. Ștefănescu, trebuie observat de la început că depoziția martorei Ecaterina Feiring, nu poate fi luată în seamă, de oarece este neprecisă atunci când afirmând în tot timpul că Bălușescu spunea Emiliei Ștefănescu „mătușă” și că era tratat de ea ca nepot, nu știe care este legătura de sânge dintre ei, iar la urmă într'o propoziție vagă, declară că rudenia lui Bălușescu era cu Ștefan Ștefănescu, fiind nepot de soră cu el, iar depozițiunile martozilor Petrovici și Barozzi, apar ca mărturii de complezență, de oarece sunt contrazise cu tărie de depozițiunea făcută de martorul Frantz Ficher care dată fiind vârsta sa înaintată și seriozitatea, afirmă în calitatea sa de prieten al familiei lui Ștefănescu, că el știa că nu are copii, nici rude, și de la care aflase cu mulți ani în urmă, că crește un copil de suflet pe care martorul l'a văzut de mai multe ori în casa lui Ștefănescu.

Având în vedere că din aceste depozițiuni, Curtea constată că pe urma lui Ștefan Ștefănescu nu au rămas succesori reguți, ci numai soția sa Emilia Ștefănescu, care a devenit succesoare prin voința legii (art. 644 c. civ.), și încetând din viață la 19 Ianuarie 1915 a fost moștenită de sora sa Adolfină Grigorovici și de nepoții Cezar C. Simonis, Elena Bujoreanu și Amalia Burlan.

Având în vedere că intimatul Butman, ca ultimă apărare, invocă calitatea de moștenitor aparent a lui Ștefan Bălușescu.

Având în vedere că teoria moștenitorului aparent, contrazisă de principiile de drept, a izvorât dintr'o necesitate economică, pentru a asigura pe acel care

tratând cu un presupus moștenitor, are scuza unei erori neînălăturabile și argumentul aparentei de proprietate a acestui moștenitor.

Având în vedere că eroarea pe care o cere în mod constant jurisprudența, nu este eroarea pur subiectivă, ci ea trebuie să fie neînălăturabilă, în acest sens că nu este suficient ca Scutari să fi crezut pe Bălușescu moștenitor, acesta trebuie să fi fost socotit de toată lumea moștenitor al lui Ștefănescu, căci numai eroarea comună l-ar fi împiedicat să descopere pe adevăratul moștenitor.

Având în vedere că, în fapt, nu este exact că Bălușescu a trecut în ochii tuturor drept moștenitor al lui Ștefănescu, și aceasta rezultă din depozitiile martorilor Fischer și Gr. Alexandrescu, cel întâi un prieten al familiei lui Ștefănescu, apoi la moartea lui Ștefănescu, Scutari care cunoscuse personal pe Ștefănescu, căci i-a lucrat un monument pentru mormânt și care a cunoscut pe soția lui Emilia care a decedat în urmă, dacă ar fi luat informațiuni din surse oficiale, ar fi aflat că în dosarul Administrației Financiare Iași No. 91-915 (atașat la dosarul afacerii) Emilia Ștefănescu era indicată ca succesoare a lui Ștefan B. Ștefănescu; acest dosar de succesiune a trebuit să-i fie cunoscut de oarece în dosar se găsește o petiție semnată de el și prin care cere în numele lui Ștefan Bălușescu, să se elibereze un certificat privitor la fapte constatate de agentul de constatare N. Popa, ceea ce implică din partea lui Scutari, cercetarea prealabilă a dosarului.

Că, prin urmare, dacă Scutari, chiar cu bună credință, a socotit pe Bălușescu nepot al lui Ștefănescu, această eroare din parte-i nu-i poate folosi, nefiind împărtășită de toată lumea, în ochii căreia nu Bălușescu, ci Emilia Ștefănescu, soție, era socotită moștenitoare a lui Ștefan Ștefănescu.

Având în vedere că, în fapt, iarăși este stabilit, că după moartea lui Ștefănescu, nu Bălușescu a intrat în posesiunea imobilului din str. Gafencu No. 4, ci Emilia Ștefănescu care a mai trăit câțva timp acolo, unde a și murit la 19 Ianuarie 1915, acest fapt rezultând și din procesul-verbal No. 1451 din 16 Noembrie 1915 dresat de agentul de constatare N. Popa, care în acelaș dosar, mai referă ulterior că imobilul nu este ocupat de nimeni ci este supravegheat de Scutari în calitate de creditor (Dos. p. 23).

Că, de aici rezultă în mod evident că până la data când Scutari a încetat urmărirea contra lui Bălușescu în locul debitorului Ștefănescu, cel întâi nu avea posesiunea imobilului; că posterior începerei urmării, apare un chiriaș al imobilului cu numele Bejan ce pretinde a fi dobândit dreptul de la Bălușescu; această alegațiune a lui Bejan nu s'a dovedit nici odată, ba chiar a fost desmintită de Scutari prin cererea ce a

făcut Judecătoriei Ocol. II Urban Iași la 9 Aprilie 1916 (Dos. No. 996-997 din 1916).

Având în vedere că, din aceste împrejurări, rezultând că acțiunea intentată de Huhulea fiind dovedită, iar apărările lui Bulman nefiind întemeiate, urmează a se admite acțiunea admitându-se și apelul.

Pentru aceste motive, redactate de D-l Consilier I. G. Solomon, admite apelul și prin consecință și acțiunea intentată de Vasile I. Huhulea.

Semnați: D. Volanschi, D. G. Lupu, N. N. Gane, M. Haralamb, I. G. Solomon.

Judecătoria Ocol Rural Ocnele Mari (Vâlcea)

Audiența dela 10 Iulie 1922

Jude-Președinte, Const. Alexandrescu

Banca Progresului cu Primăria Orașului Ocnele Mari

ACT ADMINISTRATIV DE AUTORITATE.—INCHIDEREA UNUI STABILIMENT DE BĂI.—ILEGALITATEA ACTULUI.—CONTENCIOS ADMINISTRATIV.

Actul unei primării de a închide din ordinul direcțiunii sanitare un stabiliment de băi pentru motive de igienă și salubritate publică, intrunind toate elementele constitutive ale unui act administrativ de autoritate, tribunalele ordinare nu pot examina legalitatea unui asemenea act, care este o chestiune de competența contenciosului Inaltei Curți de casație, și nici de a rezolva cererea de daune pentru prejudiciul cauzat, chestiune de resortul curții de apel în a cărei circumscripție s'a săvârșit actul.

Judecata,

Asupra acțiunii civile de față.

Având în vedere, că prin acțiunea înregistrată de această judecătorie la No. 11781 Banca Progresul din Râmnicu Vâlcea cere să fie obligată primăria orașului Ocnele-Mari, reprezentată prin președintele comisiunii interimare respective, să ridice sigiliile aplicate pe nedrept la stabilimentul de băi pe care această bancă îl exploatează în Ocnele-Mari, iar în caz contrariu să fie autorizată societatea a ridica acele sigilii pentru motivul că primăria nu s'a conformat mandatului dat de direcțiunea serviciului sanitar, care a cerut să fie oprită lucrarea băilor numai dacă banca nu are autorizarea consiliului de igienă, autorizație pe care banca o posedă și pentru motivul că a avut ordin pârâta numai să oprească lucrarea pe când prin aplicarea acelor sigilii a oprit însăși funcționarea băilor, ceea ce nu este prevăzut prin ordinul Direcțiunii generale sanitare, de asemenea primăria Ocnele-Mari a aplicat pe nedrept sigiliile și pentru motivul că Direcțiunea generală sanitară după toate legile și regulamentele sanitare nu are drept să oprească o lucrare la un stabiliment de

băi fără o sentință judecătorească. Toate acestea constituind un quasi-delicat reclamanta cere ca pârâta să fie obligată a-i plăti suma de 15000 lei daune, iar cartea de judecată condamnatoare să fie pronunțată cu execuția provizorie numai cu privire la ridicarea sigiliilor.

Având în vedere că astăzi pârâta înaintea acestei instanțe fără a tăgădui existența materială a faptului a opus în apărare incompetența acestei instanțe pe motiv, că recursurile acelor cari se pretind vătămăți în drepturile lor printr'un act administrativ de autoritate făcut cu călcarea legii se judecă de secția III-a a Curții de Casație, conform art. 5 din legea Curții de Casație, iar daunele-interese, cari ar putea izvorî din asemenea acte sau fapte se vor cere de către cei interesați la Curtea de Apel în circumscripția căreia s'a împlinit actul administrativ atacat oricare ar fi valoarea acestor daune.

Că fapta săvârșită de primărie nu intră în cuprinsul art. 28 din legea judecătorilor (de ocoale, deci judecătoria nu este, competente de a statua asupra acestei cereri; că primăria era obligată să dea ascultare unui act emanat dela autoritatea superioară, că actul său este licit fiindcă reclamanta nu are autorizarea consiliului de igienă, proces-verbal cu data de 3-Septembrie 1919 nu arată această autorizare; că această autorizare se dă numai de autoritățile arătate în art. 1 din regulamentul pentru administrarea și supravegherea stabilimentelor balneare din țară.

Considerând că pentru o bună soluționare juridică a acestui subiect în discuțiune o analiză critică a actului săvârșit de pârâta este indispensabilă pentru a se explica caracterul acelu act, de act administrativ de autoritate ori act administrativ de gestiune.

Considerând că doctrina reprezentată prin autorități impunătoare este de acord în a recunoaște, că prin act administrativ de autoritate se înțelege un act făcut de un funcționar din ramul administrativ relativ la o materie administrativă ce intră în atribuțiunile acelu funcționar; — că caracteristica actului administrativ este crearea de situațiuni juridice noi pentru individ prin procedee rapide, *omisso medio*, fără o hotărâre judecătorească, de unde și denumirea de act de autoritate (P. Negulescu, — *Tratat de Dr. Administrativ* — G. Jéze, *Principes générales du droit administratif*; J. Barthélemy, *Revue du droit public et de la science politique*, *L'obligation de faire en droit public*) —; ori din actele dela dosar se constată și este necontestat și de reclamantă că pârâta este o instituțiune administrativă, că persoana fizică ce o reprezintă astăzi în instanță autorul faptului este un funcționar din ramul administrativ și că determinarea faptului săvârșit este influența Direcțiunei Sanitare, o instituțiune administrativă însărcinată să conducă un serviciu ce interesează sănătatea publică; că dar din toate cele mai sus expuse rezultă, că actul primăriei pârâte de a închide stabilimentul de băi al reclamantei pentru motive de igienă și saubritate publică întrunește toate elementele constitutive ale unui act administrativ de autoritate.

Considerând că, în drept, după dispozițiunile art. 5 litera f și g și art. 33 al. 6 din legea organizerei Inaltei Curți de Casație se acordă părților dreptul de a a-

taca actele administrative de autoritate făcute cu călcarea legii cu excepțiunea actelor de guvernământ și a acelor referitoare la exercițiul tutelei administrative, și s'a statornicit principiul că Inalta Curte stabilind, că actul este ilegal, să invite autoritatea care l'a săvârșit să-l desființeze sau să-l modifice restabilindu-se astfel starea legală.

Considerând că, ca o consecință a acestor principii și după principiile de drept comun, că oriene prin faptul său prin urmare și autoritățile publice, cauzează altuia un prejudiciu trebuie să-l repare și întrucât actul unei autorități a putut produce prejudiciu părților s'a dat acestora dreptul ca după ce a obținut dela Inalta Curte restabilirea stărei legale să ceară și să obțină despăgubiri pentru prejudiciul suferit, iar ca instanțe speciale pentru cercetarea acestor cereri de daune au fost instituite Curțile de Apel în a căror circumscripțiune s'a împlinit actul.

Prin urmare, rezultă că în starea actuală a legislațiunei noastre dreptul de a declara ilegal un act administrativ de autoritate și de consecință a desființa sau modifica actul vătămător, nu'l are decât Inalta Curte de Casație, iar Curtea de Apel au competența excepțională de a judeca daunele reparatorii până la orice valoare bazată pe asemenea fapte.

Considerând că un argument mai mult în sensul că prtea vătămăta printr'un act administrativ de autoritate nu se poate adresa direct instanțelor ordinare spre a declara ilegal actul și ca consecință a da ordin autorităților a-l desființa sau modifica este și textul art. 35 al. ultim din legea Inaltei Curți de Casație, care prevede, că tribunalele ordinale nu se pot pronunța asupra ilegalității unui act administrativ de autoritate decât pe cale de excepțiune, adică numai pe cele de apărare partea spre a scăpa de delictul ce a consumat poate să discute ilegalitatea actului înaintea tribunalelor sesizate conform regulilor competenței lor. Acesta este sensul art. 35; a da o altă interpretare acestui text menționat mai sus ar însemna să se consacre în favoarea reclamantului posibilitatea abuzivă de a se lepăda de instanța arătată de legiuitor și să se îndrepte să obțină pe căi lăturlnice rezolvarea unui litigiu dela o altă instanță, ceea ce nu ar concorda regulilor elementare de procedură prescise expres de lege în interesul unei bune distribuirii a justiției.

Că dar actul ce se pretinde că a fost săvârșit de pârâta fiind un act administrativ de autoritate, cererea reclamantei în sensul arătat de cuprinsul ei este contrar legii Inaltei Curți de Casație îndreptată la această instanță și ca atare urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, respinge.

Judecător-președinte, Const. Alexandrescu

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a-i trimite costul abonamentului rămas neachitat.